

**Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng**

Manila, 17-4-1983

Quán Thông Động Loạn

Quán Thông Động Loạn

Manila, ngày 17 tháng 4 năm 1983

Hôm nay cũng là ngày nghỉ Chúa Nhật của tất cả mọi người! Chúng ta lại có cơ hội thiên chung để tìm hiểu chiều sâu của mọi sự, quán thông đời lẫn đạo! Chúng ta thường nghe những người hành giả tu hành về Phật Pháp đã cho hay rằng: Phải quán thông mọi sự việc tâm mới tịnh! Ngày hôm nay chúng ta càng tu càng cảm thấy động loạn. Tại sao? Chúng ta phải tìm ra tại sao chúng ta động, do đâu đem lại sự động, nhiên hậu mới mong giải tỏa được động; giải tỏa được động thì mới thật sự là quán thông!

Động là gì? Kỳ thật động là sự tằm tối! Từ đâu mà có? Từ bao nhiêu kiếp trong chu trình tiến hóa: sạn cát, cỏ

cây, cầm thú. Đó là tâm linh đang tiến triển đến loài người; ngày nay biết nói năng, đi đứng, và chúng ta đã phân tách ra cho động, tịnh, để hiểu động là gì, tịnh là gì.

Nhiều người nói hai chữ, “Động, tịnh;” trong đôi môi rất dễ, phê phán người này, phê phán người kia, phê phán người nọ, nhưng mà chưa hiểu được nguyên lý của mọi sự việc, đâm ra chúng ta lại trách móc sự động, mà chính chúng ta đã rước động và tạo động! Rồi chúng ta lại thích tịnh, nhưng mà không hiểu nguyên lý của tịnh, thì luôn luôn vẫn ở trong động! Nói rằng “Tui tu, tui phải tìm nơi thanh tịnh, tui tránh tất cả bất cứ một sự ô trược động loạn nào!” Càng tránh chừng nào thì càng động chừng nấy! Càng chịu hòa tan và đem cái thức sáng suốt của mình ngụy hẳn trong nơi động, thì đâu còn sự động nữa!

Cho nên, tất cả mọi người, kể cả những nhà tu học, cũng đều sai lầm ở nơi này! Không biết dòm bên trên, và chưa ý thức được Phật là ai, chưa hiểu Thượng Đế là gì. Cho nên, chúng ta thấy rằng ở thế gian ai cũng nhìn nhận rằng có đấng Tạo Hóa mới có tất cả những sản phẩm, những nguyên năng thành tựu tại thế!

Những cái thành quả của cây cối, những cái thành quả của thể xác, những thành quả của cảm thú, vạn vật hiển hiện, di động trong quả địa cầu này để cho chúng ta thấy rằng kết quả là cái bản án, kết luận cho chúng ta thấy rằng, vì sự sáng suốt thiếu kém, cho nên ngự trong một nơi thấp hèn, một nơi động loạn hơn, một nơi thiếu sót hơn, một nơi tăm tối hơn!

Cho nên, tôi đã nói rằng, cây cối nó cũng muốn tiến hóa, sạn cát nó vẫn đang tiến hóa, con người vẫn muốn tiến

hóa! Nhưng mà giữa con người và con người không có đồng nhứt được vì trình độ, vì sự sáng suốt: chịu hòa đồng để học hay là không chịu hòa đồng để học; rồi đâm ra mê muội về sự huyền diệu, kỳ ảo, giữ xác thân, nói rằng xác thân này là bất hoại! Không đâu! Tâm thức của chúng ta là bất hoại, nhưng mà thể xác này thì phải thay đổi mãi mãi, vì thể xác này do đâu có? Như tôi đã thường nói, do siêu nhiên mà có, do sự cấu trúc của vạn năng tạo thành một cái cơ thể, một cái hình thù! Đây là cái quả, cái thành quả của trình độ!

Cho nên, ở thế gian có bói tướng, xem mặt người này, người ta hiểu rằng người này có một tánh tình đặc biệt ở nơi nào; người này có một sự thù hận ôm ấp ở bên trong. Tại sao những nhà tướng số đó hiểu hết? Vì trong sự phân tách, với sự kích động và phản động của ngũ hành mà luận xét về tâm linh chớ còn chưa hiểu

tất cả nguyên năng sáng suốt của mọi cá tánh!

Cho nên, luôn luôn chúng ta thấy rằng có một con đường cởi mở để tiến hóa; “Tuy tướng số tôi xấu, bị chỉ trích, bị nhà tướng số phân tách cho tôi biết rằng tôi là một người bất chánh, nhưng mà khi mà tôi hiểu được bất chánh là chấp nhận để tìm hiểu sự bất chánh của chính tôi, thì tôi sẽ trở về với tâm linh của chính tôi!” Mà cái lối thoát đó là kêu bằng tâm linh mà sửa đổi được thì tướng số phải hoàn toàn thay đổi!

Cho nên, chúng ta tu về Vô Vi, các bạn đã tu thiền, các bạn cố gắng trở về với chính bạn, mà tại sao càng ngày càng tu càng động? Các bạn thấy rằng các bạn đang dọn dẹp một căn nhà mà thôi, thì các bạn cũng thấy rằng sự động loạn vô cùng trong căn nhà đó: vì trật tự, món này muốn để chỗ này, món kia muốn để chỗ kia; chỗ này muốn chùi cho

sạch, chỗ kia muốn quét cho sạch, thì đương nhiên nó phải động! Cho nên sự động đó mà để đánh thức cho chúng ta hiểu được sự động trong tâm ta, thì chúng ta sẽ càng sửa, cố gắng càng tu nhiều hơn thì sự động đó nó sẽ tiêu tan! Cũng như tôi đã thường nói, ánh sáng đến thì là bóng tối phải tan mất, tan biến!

Thì luôn luôn sự động đó phải có! Mà chúng ta, người tu về Vô Vi, tại sao nói về điện và không luận về hình thức? Chúng ta nói về điện là chúng ta nói sự vô cùng bất diệt của mọi tâm linh tại thế! Linh điện là vô cùng; linh điện mới là có cơ hội tiến hóa; linh điện trong đà tiến hóa đi lên!

Cho nên, con người là từ mọi trạng thái mà có! Ngày nay các bạn ý thức được tùy theo trình độ của các bạn! Trước kia, các bạn mới lớn lên, hay hủy hoại: thích giết con gà, thích giết con vịt, thích giết con heo; thích

đả phá đầu này, đả phá đầu kia, đả phá đầu nọ; nhưng mà ngày hôm nay các bạn thấy rằng cái nào cũng là tươi đẹp, kể cả cái bông các bạn còn đem về nhà các bạn trưng; một bụi cây cỏ xanh um đó các bạn còn nâng niu nó, đem về nhà, vì các bạn biết thưởng thức và các bạn sống trong hòa đồng, các bạn thấy rằng nó là bạn! Lúc đó các bạn mới đem về nhà, các bạn mới cung phụng, mới lo lắng, mới tưới nước, săn sóc cho nó!

Còn về tâm linh của các bạn lại bỏ đi và không lo săn sóc! Nếu mà chúng ta biết tu thì biết lo săn sóc tâm linh của chúng ta, thì chúng ta càng ngày được vun bồi sự sáng suốt; tô điểm thanh nhẹ, chớ không tô điểm sự động loạn! Người sắp đặt trật tự trong gia đình hay trong căn phòng mà sáng suốt, bước vào phòng chúng ta thấy khác; đâu đó nó có trật tự! Mà người còn động loạn, thiếu sáng suốt,

bước vào trong phòng họ chúng ta thấy rằng, “Người này chưa được, chưa biết giá trị của trật tự, và chưa bao giờ chịu trở về với trật tự!” Cho nên, ở thế gian họ xem các bạn ăn mặc thì họ thấy trình độ của các bạn rồi! Các bạn chưa lo lắng được bản thân các bạn, làm sao các bạn lo xây dựng cho xã hội, xây dựng cho tương lai của đất nước và cho chính các bạn nữa?

Cho nên, chúng ta tu, lập lại trật tự, thì luôn luôn nó phải đụng chạm! Mà trong sự đụng chạm đó, rất quý cho người tu! Khi chúng ta ý thức được, đụng được rồi, chúng ta mới trở về với tâm thức sáng suốt! Nhiều khi bạn bè lâu lâu gặp nhau thì thấy hơn hờ mừng vui, nhưng mà ở chung lại kích bác! Mà trong kích bác đó, để làm gì? Tại sao lúc đầu chúng ta tay nắm tay vui mừng rước đón về chung sống, nhưng mà ngày nay chúng ta lại phản lại như thế đó? Hỏi chớ, chúng ta có phải là sáng suốt không? Lúc đó là để cho chúng

ta thấy rằng, và chứng minh cho chúng ta thấy rằng: “Tôi là người thiếu sáng suốt, trước sau không như một!” Đó! Mọi người phải ý thức điều đó!

Cho nên chúng ta đã từng sống trong những trại tỵ nạn eo hẹp; thay vì mỗi người một căn phòng trật tự nhưng mà chúng ta sống chung với nhau, trong mất trật tự lại có tình thương; trong sự nghèo nàn lại được xây dựng! Nhưng mà ngày hôm nay các bạn lại có gia cang trật tự, lại có sự phân chia? Vì chúng ta không nhớ lúc ban đầu!

Cho nên, nhiều người nói, “Ông Trời không công bằng! Tại sao cho tôi quên hết tất cả cái quá khứ của tiền kiếp của tôi?” Lại đổ thừa ông Trời! “Kỳ thật là tại tôi! Tôi đã quên những lời hứa hẹn; tôi đã quên thực hiện những câu nói của ban đầu! Cho nên tôi phải bị đổ vỡ, tôi phải bị đau đớn trong con tim của tôi, và tôi

cảm thấy tôi tằm tối và buồn bực thêm!” Đó. Cho nên, người tu Vô Vi nó có cái phương thiên; càng thiên thì càng thấy rõ sự động loạn của chính mình; mà càng thấy rõ sự động loạn của chính mình là đại phước! Trong gia cang có một người động loạn mà biết được sự động loạn là sẽ cứu tất cả! Biết sự động loạn của chính mình mới là cứu tất cả. Vì các bạn động loạn, gia đình cha mẹ buồn phiền các bạn, anh em buồn phiền, làng xóm không thích các bạn; nhưng mà các bạn sửa tâm, sửa tánh, trở nên một người tốt, hòa đồng thương yêu và xây dựng trong một ý chí vô cùng, không bao giờ thay đổi, để học hỏi sự thăng hoa của tâm linh, thì tất cả những gì ở xung quanh các bạn đều vui vẻ! Đó là các bạn đem món quà quý cho tất cả mọi người và rưới tươi tâm linh của chính bạn!

Người tu của chúng ta ở các nơi, bất cứ nơi nào, người tu Vô Vi luôn luôn bị đẩy, thúc đẩy vào chỗ động loạn, vì trong động mới tìm được cái tịnh, chứ không phải trong tịnh tìm được cái tịnh. Trong tịnh chỉ tìm cái động mà thôi. Cho nên, các bạn mới thấy rằng: “Quá trình lúc tuổi trẻ, lớn lên có vợ con, toàn là động!” Ngày nay, các bạn tại sao thích tu? Sự tranh chấp xã hội quyền thế, các bạn đã qua hết rồi; sự khổ cực, vui buồn các bạn đã qua hết rồi. Tại sao bây giờ các bạn thích sự quân bình? Và nhờ đâu các bạn mới hiểu được giá trị của sự quân bình và ngày nay đi tìm quân bình?

Chúng ta người tu là chúng ta bước vào con đường trở về với sự quân bình, và khi mà trở về với sự quân bình được rồi, chúng ta mới thấy cái thức hồi sinh của chúng ta là vô cùng. Mà thấy được cái thức hồi sinh của chúng ta là chúng ta

mới đi tới chỗ thanh tịnh, vì các bạn không còn chết chóc, không còn bị hăm dọa, không còn bị tất cả những chuyện gì ở thế gian cho là ma quỷ ám hại, hay là loài người. Vì thức hồi sinh của chúng ta vô cùng, là luồng thanh điện của phần hồn không bao giờ bị diệt, không bao giờ bị che lấp bởi một ai.

Chúng ta có mạo diện bên ngoài, nhưng mà Tâm Thức khác nhau. Mỗi người đều có một Tâm Thức. có người không muốn mịch lòng một ai và thương yêu tất cả mọi người, và muốn cống hiến tất cả những gì sẵn có của chính ta cho mọi người, kể cả thể xác cộng với tâm linh, cống hiến cho chúng sanh, “Để cho mọi người vui vẻ là ta vui vẻ. Mà nếu chúng ta làm người buồn thì tất cả mọi người sẽ đau khổ vì ta.”

Cho nên, có loại người như vậy, không thấy họ tu, không thấy họ hành, nhưng mà tâm lúc nào cũng hiền

hòa, lúc nào cũng hòa ái tương thân với mọi người. Rồi còn có loại người luôn luôn phân tách, dòm mặt người thì chê khen về tướng số; nói là người này tướng tốt, kẻ kia tướng xấu; để làm gì? Để tạo sự chia cách và không khai triển được tâm linh. Chớ đâu có phải thầy tướng là thanh tịnh đâu? Đâu có phải nhà tướng số hữu danh đó là không có vấn đề của gia đình đâu! Tất cả ở thế gian đều có vấn đề trên chương trình học hỏi mà Thượng Đế đã ân ban, và chính người phải học, đồng khổ như tất cả mọi người. Cho nên, không phải nhà tướng số kia tránh được sự khổ đâu.

Cho nên, chúng ta thấy rõ: những sự gì tiên đoán tại thế cũng ở trong cái mờ ám mà thôi. Chớ kì thật, mọi người phải đi tới; đi mãi mãi, học mãi mãi, không ngừng nghỉ. Nhưng mà biết học, phải học nơi động loạn mới tìm ra cái tịnh, và nắm vững cái tịnh để đi. Cho nên, Vô Vi không chủ trương các bạn lập chùa,

lập miếu; không chủ trương cho các bạn tìm chỗ thanh tịnh; nhưng mà chủ trương cho các bạn thiền đi, rồi các bạn sẽ quán thông từ mọi sự việc đến với các bạn. Càng cố gắng tu, càng nhiều cơ hội để ngộ sự động loạn; mà khi ngộ được sự động loạn và quán thông sự động loạn thì các bạn sẽ thức. Các bạn nắm vững lắm; không bao giờ bị thụt lùi vì các bạn đã qua, các bạn đã dự cuộc.

Một người tu mà đi vô sòng bạc, động loạn? Không đâu các bạn!. Nếu các bạn là thanh tịnh, các bạn sẽ học đạo ngay trong sòng bạc mà các bạn thấy giá trị của trường đời. Hiện tại, xã hội hiện tại là không khác một sòng bạc: kẻ ăn, người thua; kẻ được, người mất. Các bạn thấy chưa? Đây là một cái trường thi và những cái đại học quý báu nhất, siêu đẳng để đưa tâm linh tiến hóa trong một dũng chí. Hỏi, mọi người tại thế: “Trước khi tôi yêu người kia,

nhất định phải lấy chồng, phải lấy vợ;” nhưng rồi rồi động loạn vô cùng. Có vợ, có chồng, có con, có cái; động loạn vô cùng; chạy kiếm từ xu, từ các nuôi nó. Rồi tại sao, khổ như vậy nhưng mà tỉnh táo như vậy? Đáng lẽ người ta khổ, người ta đi cắn lưỡi chết, tự tử chết; “Mà tại sao bà lại vui? Ông lại vui?” Ngày nay bà làm bà nội, và ông làm ông nội, nó vui vô cùng.

Thì lúc đó thấy giá trị thương yêu, “Tại sao tôi thương cháu tôi nhiều như bây giờ? Tại sao tôi thấy tôi thương con tôi nhiều? Là tôi thấy tôi quý cái xã hội này nhiều; tôi không muốn phá hư xã hội nữa. Tôi có gia đình để tôi xây dựng và tôi đóng góp.” Đó, bài học từ từ mọi người đã và đang học, để tiến, để dự thi; thấy rõ rệt! Cho nên, mọi người chúng ta đang học, chớ đâu có rảnh! Đâu có ai rảnh. Đâu có nói, “Ông kia, ông kia ông ngồi ở trong cái chỗ đó ông tu, là ông là người tu; còn tôi là không phải người tu, tôi là người tội.” Nói

cái đó vô lý! Cái Tâm Thức của các bạn chịu sửa, chịu tiến hay là không? Không phải cái áo mão là đặc đạo đâu! Ăn thua cái tâm thức của các bạn

Người ta nói, “Bi, Trí, Dũng;” các bạn chịu học từ bi chưa và thực hiện từ bi chưa? Nếu các bạn học được từ bi thì các bạn mới có trí, mới khai triển được sự sáng suốt! Các bạn nhẫn, hòa, học bi, thì trí nó mới sáng; mà trí sáng thì các bạn cứ đi tới; đó là dũng! Càng ngày càng tới thì càng dũng; càng tới thì càng cởi mở! “Tại sao tôi còn chấp chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ? Tôi tu, tôi muốn thanh tịnh, tôi không muốn động loạn; mà chính tôi là người động loạn nhứt! Tôi làm cho tình thế gia cang không yên ổn mà không hay, vì tôi thiếu hòa đồng; tôi thiếu hạ mình, tôi thiếu tìm hiểu tôi để cho hòa đồng với tất cả mọi người!”

Cho nên, nhiều người tu cũng làm đủ kiểu: có kẻ cầm cái mõm không nói chuyện, cũng làm phiền cho gia cang; vì chúng ta cầm cái mõm là chúng ta giữ cái thức sáng suốt! Lúc nói chuyện, chúng ta thấy sáng suốt: có trao đổi, có tiến hóa; chớ không phải các bạn cầm cái mõm là các bạn đắc đạo đâu! Chưa! Trong tịnh nó có cái động! Khi các bạn cầm cái mõm quen rồi, một ngày nào đó là các bạn sẽ động thêm hơn nữa!

Còn cái cầm mõm của Vô Vi đây là cái thức của chúng ta; ta nghe âm thanh và ta lượm cái sáng suốt, đem cái sáng suốt đó xây dựng cái sáng suốt cho mình; kêu bằng cầm cái mõm của Vô Vi! Chúng ta nói chuyện để thấy sự sai lầm của chúng ta, và không bao giờ tái phạm sự sai lầm! Chúng ta đã cầm cái mõm và tiến tới sự sáng suốt! Thấy rõ chỗ đó chưa?

Cho nên, người tu Vô Vi hồi nào tới giờ không nói

chuyện, mà bây giờ nó nói chuyện lẻo lẻo, lẻo lẻo!
“Nói làm chi dữ vậy?” Để cho nó thức! Nó thức cái bản tánh tâm tối của nó; nó thức sự hơn thua của chính nó; rồi nó thấy cái hơn thua của nó không có giá trị, nó mới trở về, nó mới thấy Thượng Đế đang dạy cho nó hiểu nó hơn, cho nó biết nó nhiều hơn; chớ không phải là nó biểu diễn cho người khác xem đâu!

Cho nên, nhiều người ở thế gian nói, “Một vị Phật, vị Phật vô danh?” Phật là vô danh, nhưng mà ở thế gian nói là một vị Phật, tôn sùng, và đặt đẽ; rồi đả phá! Hỏi, cái việc đó là cái việc của thiêng liêng, của bề trên, hay là của thế gian? Cái đó là để chứng minh sự ngu muội của thế gian!

Còn tâm linh của các bạn tu là chỉ tiến, đồng tiến như mọi tâm linh; chớ không phải là có địa vị; mới là thật sự người tu! Cho nên,

người tu về tâm linh, về điển giới, họ lúc nào cũng sung sướng! Họ không còn chấp ta ngã mạn, không còn cái xác thân này là của họ, nhưng mà thấy xác thân này đang mượn của Thượng Đế, đang mượn của quần chúng, đang mượn của nhân loại! Nếu không có quần chúng đóng góp, nhân loại, làm sao các bạn có xác, có quần áo mặc? Dù các bạn lập chùa đến đâu, tu đến đâu, rốt cuộc các bạn cũng phải có sự đóng góp của nhân quần các bạn mới có, có cơm, có áo! Các bạn không bỏ được!

Cho nên, chúng ta phải quán thông điều này và chúng ta phải chung sống với tất cả mọi người; chúng ta phải làm việc, chúng ta phải hòa đồng; bất cứ nơi nào, chúng ta phải học. Muốn học là học cho hết khóa, chớ đừng học lưng chừng rồi ôm lấy sự mê chấp! Nhiều người tu lỗ cõ chưa đến đâu, nói: “Trời ơi, tôi vô đây tôi nghe thiên đường này, tội này nó động loạn, nó nói

tâm bậy tâm bạ!” Hỏi, ai động loạn? Cái người chê mới động loạn, chớ mấy người kia đâu có động loạn! Họ cảm thức đây là mở trí, đây là cởi mở, họ mới bước vào thiên đường họ nghiên cứu! Mà thiên đường đó là ai đặt? Một tổ chức nào bỏ tiền ra đặt? Do sự phát tâm của con người, nó mới thấy rõ, nó thấy tiền bạc không phải của nó, vì xác thân cũng không phải của nó, tiền bạc đâu có phải của nó! Nó mới đem ra một chỗ để tụ họp vui vẻ, và để chính nó được lợi hơn và học thêm! Nó không có mất của, nó không có mất tình thương, nó không có mất căn nhà; mới cho đó là thiên đường, tới để tương ngộ, nói chuyện chơi thôi, chớ không nuôi dưỡng sự chấp và mê nữa! Còn về một cái thiên đường chánh thức, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, đó là Tâm Thức của mọi cá nhân!

Thì người Vô Vi có thiên đường khắp các nơi
càn khôn vũ trụ, đâu có phải thiên đường
trong căn nhà chỉ định đâu! Bạn đi picnic, đi
chơi bờ bụi, lại các bạn thanh tịnh rồi các bạn lại nghe
cây cỏ nói chuyện với các bạn: bông hoa đón rước các
bạn, hôn hờ tiếp đón các bạn; cây cối reo mừng và ước
vọng tiến hóa như nhân sinh! Các bạn thấy không?
Trong cái tình thương trao đổi giữa cây cối, giữa vạn
vật với tâm linh của con người, trong một cộng đồng,
trong một rừng hoa tươi đẹp của Thượng Đế an ban;
đó là một vườn hạnh trong chơn tâm! Mà người tu
phải hiểu điều này; người tu không hiểu điều này thì
làm sao đạt được?

Nếu các bạn chưa quán thông thì các bạn vẫn
còn dâm dục! Mà quán thông rồi thì sự dâm
dục đâu có cái gì đâu! Dâm dục? Té ra bài
học của Thượng Đế cho các bạn động chạm, rồi các

bạn thức! Sự giao cấu giữa vợ chồng, rồi ông ra ông, bà ra bà, đã chứng minh cho mọi người thấy: “Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc!” Phải sửa mình, phải giữ lấy tinh khí thần của Trời Phật thì tâm thân mới được an khương! Thì đó là bài học trực tiếp và dạy các bạn tu, và dạy các bạn làm y sĩ, dạy các bạn trở về với sự thương yêu thật sự hơn!

Thương yêu thật sự ở chỗ nào? Khi các bạn thấy đó là sự tai hại thì các bạn phải giữ cho tốt hơn: vợ hỏi chồng: “Anh khỏe không?” Chồng hỏi vợ: “Em khỏe không?” Mà hai người khỏe, hỏi, gia đình vui không? Còn sự dâm dục quá độ, chồng cũng mệt mà vợ cũng bệnh! Hỏi chớ, hai người vui không? Đó! Cho nên, tại sao người tu Vô Vi nó lại giảm lần, giảm lần sự dâm dục? Nó thấy giá trị, giá trị của sự thanh tịnh sung sướng hơn, du dương hơn, thật sự yêu thương hơn; chớ không phải ôm lấy nhau ở trên giường đó là

kêu bằng “Thương,” đâu! Không! Đó là hại! Còn cái “Thương” này phải biết giữ sức khỏe, phải biết giữ lễ độ, phải biết trao đổi lẫn nhau trong cái thương yêu xây dựng về Tâm Thức, mới thật sự kêu bằng “Hạnh phúc tại thế”!

Cho nên, người tu của Vô Vi lần lượt đây rồi các bạn sẽ thấy, bài học đã sắp đặt cho các bạn rồi! Các bạn cứ việc đi tới, lù lù đi tới! Họ chê các bạn, họ khinh khi các bạn, đó là họ giáo dục các bạn đó các bạn ơi! Giữ lấy đề tu, giữ lấy đề tiến, đề học toàn khóa, trong đó nó có quân sự, chánh trị, kinh tế trong Tâm Thức các bạn! Không cần đi đâu học cho mất công! Chính các bạn lập lại trật tự thì các bạn đã có trường học trong tâm các bạn rồi! Các bạn đã có một cuốn Kinh Vô Tự mà các bạn đời đời phải đọc nó, phải thấy nó, phải săn sóc nó! Cuốn Kinh đó các bạn phải luôn luôn thờ trong Tâm Thức của các bạn, các bạn mới thấy rằng

muôn loài vạn vật là bạn, và các bạn hằng sống trong Kinh Vô Tự!

Các bạn không thấy tiền bạc là chủ các bạn, nhưng mà các bạn là chủ của tiền bạc. Thế gian tiền bạc là quan trọng, cho đến đời trong ngũ hành các bạn cũng là chủ nữa, không phải các bạn lệ thuộc của ngũ hành đâu mà các bạn sợ ma! Các bạn đã dọn mình cho đẹp, đánh phấn thoa son, mặc áo kiêu; nhưng mà lại sợ ma, tại sao? Đó! Là tại vì các bạn chưa quán thông được, chưa hiểu các bạn từ siêu nhiên đến, thì luôn luôn các bạn ở trong tâm tối; thì sự tâm tối sẽ uy hiếp các bạn và lấn áp tư tưởng của các bạn.

Mà khi các bạn hiểu là các bạn từ siêu nhiên mà đến, thì các bạn bằng lòng trở về với siêu nhiên, thì đâu còn sự tâm tối. Mà không còn sự tâm tối, lấy gì phải sợ

ngoại cảnh? Ma quỷ là cái gì? Là chính chúng ta tăm tối mà thôi; nếu mà chúng ta sáng suốt, đâu có gì kêu bằng ma quỷ. Hỏi : “ Ma quỷ muốn tiến hóa không?” Muốn chứ! Loài người muốn tiến hóa, cái gì muốn tiến hóa? Tâm linh của loài người, thì ma quỷ nó cũng có tâm linh của nó chớ. Mà nếu chúng ta giữ phần tiến hóa của chúng ta và chúng ta không phá quấy người khác, và chúng ta không nghi kị người khác, thì sự sáng suốt của chúng ta sẽ dồi dào và chúng ta sẽ ảnh hưởng. Sự tăm tối đến với chúng ta là chúng ta thanh lọc liền, không để nó đàn áp nữa! Có phải cần phải tu học, cần phải trở về với sự quân bình của chính mình không? (31:40) Nếu các bạn ý thức được, thì các bạn ngày đêm xét các bạn chưa quân bình: còn chê bai, còn giận hờn, là chưa quân bình! Phải thương yêu hòa đồng! Phải thấy cái lỗi của chính mình trước! Cái lỗi đó là lỗi tiến hóa đó các bạn! Nếu mà các bạn chưa thấy cái sự sai lầm của các bạn, thì không có bao giờ

các bạn tiến được.

Cho nên, người thế gian luôn luôn hiếu kỳ: muốn biết chuyện này, biết chuyện kia, biết chuyện nọ; nhưng mà đi đâu tìm cái biết đó? Chính trong bạn có rồi: có sự sáng suốt, có sự thanh tịnh; mà các bạn không về với sự sáng suốt và thanh tịnh thì các bạn là người sợ chết! Cho nên, người tu tại thế, đối với cái chuyện chết choc, chuyện tầm thường, vì họ đến đây họ mượn một thể xác quy tụ một điểm son của Thượng Đế mà thôi, để họ học, họ chấp nhận sự giáo dục của Thượng Đế bất cứ ở tình cảnh nào. Các bạn bị giết đi nhưng mà với tâm linh của các bạn, “Đây là bài học! Cám ơn người đã giết tôi! Cám ơn Thượng Đế đã cho tôi tiến lên một mức nữa! Rất rõ rệt.” Cho nên, người tu học luôn luôn bị tai nạn, vì người muốn đem sự thật cho tất cả mọi người; nhưng mà sự tăm tối kia nó sẽ tấn công! Vậy nó tấn công

được cái gì? Tâm tôi chỉ tấn công sự tâm tôi mà thôi! Còn sự sáng suốt là vĩnh lưu của mỗi cá nhân tu học. Cho nên, chúng ta bắt chấp, và chúng ta chẳng phá hoại ai. Chúng ta biết thương yêu và khai thác những gì sẵn có, sự ngu muội của chính mình, để cống hiến cho tất cả mọi người. Đó mới là đúng đường lối tu học: đừng cho ta là chánh và chê đó là tà.

Chúng ta vốn vẹn đọc cuốn sách, học mấy câu văn chương, sự thành tích của người khác mà thôi; chớ kỳ thật, chưa thực hành; Tâm Thức của chúng ta chưa thực hành! Tu mấy chục năm, chưa có cái gì hết, rồi tự phong chức cho mình, làm rối loạn tâm thần của chính mình mà thôi. Khi phong chức là giới hạn mức tiến! Mà chúng ta sống hòa đồng thì vui vẻ; các bạn thấy không? Các bạn sống trong bình đẳng, vui vẻ, các bạn thấy không? Các bạn càng ngày càng ngu, càng ngày càng học thêm. Dú trình độ nào ở thế gian,

các bạn mà chịu tu trở về với thanh tịnh các bạn thấy càng ngu, càng chưa thanh tịnh. Thì các bạn cần học thêm không?

Lúc đó các bạn học thêm thì các bạn tiến thêm; mà xung quanh các bạn đâu có ghét các bạn vì các bạn là người chịu học; ai cũng thương, ai cũng giáo dục, ai cũng giúp đỡ, ai cũng xây dựng, ai cũng vì bạn. Hỏi chớ, an ninh của tình thương có giá trị không các bạn?

Chúng ta đã nguyện làm một chiến sĩ của Thượng Đế, thì phải ráng chịu đựng. “Ngày nay Ngài kêu con phải chết như vậy để lưu lại lịch sử tại thế, thì con phải làm!” Vì chúng ta trung thành với Ngài để tiến tới xây dựng một cơ đồ lớn rộng cả càn khôn vũ trụ, để cho nhân loại tương lai được đạt tới cảnh siêu văn minh. Tại sao chúng ta có hạnh hy sinh, không chịu hy sinh? Phải hy sinh để cho

tiên! Con thú đã từng hy sinh cho chúng ta, cọng rau đã từng hy sinh cho chúng ta, và chúng ta đã tập trung những phối hợp đó; và Tâm Thức chúng ta không hy sinh thì chúng ta thật sự là người có tội đối với vạn linh đã vì ta.

Cho nên, những chuyện gì xảy đến cho các bạn, các bạn đừng sợ và đừng đổ thừa. Các bạn chỉ thăm làm thình cảm ơn Thượng Đế: “Thượng Đế cho con học bài này, con phải học, và con cố gắng, và con chẳng cầu xin cho con qua bây giờ; càng học dài dài thì dững chí của con càng dày đậm hơn, càng mạnh hơn, càng sáng suốt hơn.” Cho nên, phải chấp nhận, phải học. Nếu không học thì không bao giờ tiến. Cho nên, tôi đã cắt nghĩa, “Chính bản thân tôi đã học rất nhiều nơi các bạn, và chính các bạn đã giáo dục tôi vô cùng, từ khắp các nơi, mọi người đều giáo dục tôi!” Tôi thành khẩn cảm ơn các bạn. Tôi đã từng nói rằng: “thâu đêm tôi

dạy các bạn và cảm ơn các bạn”.

Những người nào kích động tôi, giáo dục tôi càng nhiều, tôi càng mang ơn và tôi càng phải học! rồi cái ơn đó tôi phải ráng tu nhiều hơn, tôi mới trả ơn được. Nếu tôi không tu, không vì mọi người, làm sao tôi trả ơn được! cho nên, các bạn hiểu điều này, ngày hôm nay tôi vẫn đã và đang học trên hành trình như các bạn. Chớ tôi không phải có địa vị cao hơn các bạn, và không xưng danh giỏi hơn các bạn. Tôi là người ngu muội, khai thác sự ngu muội của chính tôi để cống hiến cho các bạn.

Cho nên, hàng tuần có lời nói của tôi, vì mỗi tuần tôi đều kiểm điểm qua sự tu học của tôi, chứng minh đời lẩn đạo, và để cho các bạn thấy sự thật là gì? Giá trị vô cùng nằm ở đâu? Thanh tịnh là gì? Động loạn là gì? Quán thông là gì? Đó! Cho nên, chúng ta lại có

cơ hội học Kinh Vô Tự. Cho nên, hôm nay tôi rất vui vẻ được đón tiếp các bạn nơi đây; dù không gặp tôi, nhưng mà âm thanh tôi vẫn truyền cảm, và chúng ta, trong Tâm Thức mọi người, chúng ta vừa nghe và vừa trao đổi, có câu hỏi và có câu trả lời. Cho nên, chúng ta vẫn quy y trong vườn hạnh của Thượng Đế, ôm lấy nhau, thương yêu mãi mãi; dù có mặt hay không có mặt, hạnh hy sinh của chúng ta phải vun bồi đến cao độ.

Ngày nay chúng ta còn sự hiện diện của thể xác tại thế, nhưng mà ngày mai thể xác này sẽ bị hủy hoại bởi một cái tình cảnh nào đó; thì chúng ta cũng phải nhớ nhung trong xây dựng, để tiến hóa! Rốt cuộc sự cứu cánh, sự nhẹ, là đi lên, và sự nặng thì ở dưới! Rõ ràng như ban ngày. Cố gắng đi các bạn ơi! Chúng ta đồng thiên, đồng tiến, vui trong tâm thức ta, ta hiểu ta, ta tìm ta, và ta giải tỏa những

sự mê chấp của chính ta đã tự tạo.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên